

Minnen och berättelser

Alltså... Höllviken är en liten håla på Falsterbonäset, där bor det en massa rika människor som spelar tennis. Fan vet vad jag hade där att göra, men det var där jag var. I ett platt hus bland en massa andra platta hus, intill en massa vindpinade tallar. Ett stenkast till havet var det förstås.

Katrin hade ärvt huset av sina föräldrar och sedan inte ändrat ett smack. Det var tvåhundrafemtio kvadratmeter av vitrinskåp i ek, virkade dukar och gamla dammiga bokserier från förtitalet. Det Bästas förkortade utgåvor. I trädgården stod en försummad hammock. Sovrummen hade lapptäcken i gult och brandgult.. Köket hade grönfläckigt kylskåp. Avocadogrönt hette det nog när det begav sig. Över det hela låg en lukt av instängt och gammalt.

När jag och Jansson, vid tvåtiden, rullade in på den lilla återvändsgatan i min rostiga SAAB, hejdade sig grannarna mitt i sina hejanden. Sen vände de sig bort, sneglande, mumlande. Förutom de obligatoriska helglediga korpulenta direktörerna och bedagade hudterapeuterna var uppfarterna belamrade med Mercedesar, BMW:ar och en och annan Porsche. Inga barn syntes eller hördes.

Vi skulle tillbringa en helg i detta paradiset genom att dricka ett flertal lådor vin, grilla lite kött och se vilka som eventuellt kunde hamna i säng med varandra. Alla var vi överåriga tonåringar på flykt från brustna familjebildningar och misslyckade förhållanden. Inte så medfarna på utsidan, men med mörbultade, ömmande själar.

För att få ni lite pengar hade Katrin hyrt ut ett av rummen till ett ungt par som inte fått rum på det närbelägna vandrarhemmet. De kom med ryggsäckar, friska, kända och outhärdliga. Förutom rummet hade hon lovat att servera dem middag.

Jag och Jansson lastade ut vinet, köttet, potatissalladen och bar in allt till köket. Jansson satte igång att han gnälla över att jag köpt färdig potatissallad. Jag sa att om han ville vara så jävla fin i kanten, kunde han göra fransk potatissallad med hemodlade örter och vinäggret på egen hand. Då vart han tyst och öppnade istället vinet.

Middagen var bestämd till klockan sju. Vid femtiden hade vi tagit oss igenom den första dunken. Till middan skulle ytterligare några av Katrins bekanta dyka upp, jag vet inte om det var tennisklubben eller kanske jobbet. Jansson sa något om vikten att inte vara för fulla när gästerna kommer, men då tittade jag på honom tills han hällde upp igen.

Det var hög tid att tända grillen. Jag var frivillig. Det är trots allt en manlig syssla att grilla. Katrin hade en weber-grill. Ännu en sån där germanofil, pengastinn, typikalitet i Höllviken.

Alla som har sett en sådan vet att det är en klotrund tingest i rostfritt och emalj. Självt var jag mer van vid grillar man kan köpa på OBS. Sådana har olika hack man kan sätta gallret på för att reglera värmen. Webergrillen har inga sådana finesser, den har istället en liten mätare med oläslig skala.

Jag laddade med 5 liter grillbricketter och hällde på tändvätska. Man vet ju att tändvätska ska dra en stund, men tiden hade runnit ut, så jag tände direkt. Lågorna stod höga men det var ingen fara. Det stod lite bråte en bit bort, där var någon slags torkad installation, en jätte-eternell-buske. Numera helt utan färg och form, men den ingav säkert Katrin ljuva minnen från sjuttioalet.

Efter 20 minuter började glöden ta sig. Alla gäster hade anlant, jag gick en sväng för att mingla.

Där fanns medelålders tanter som jobbade på bibliotek, där fanns skrynkliga tennisinstruktörer, där fanns arbetskamrater som körde bil, där fanns en slagrörd farbror med hemsyster, där fanns Katrins engelska kompis, där fanns ungdomarna utan vandrarhem där fanns Jansson och där fanns Katrin..

Och allihop hade de det där ansträngda, nyktra, uttrycket i ansiktet. Ja, inte Jansson och Katrin förstås.

Jag minglade i säkert en kvart, sen var det dag för grillningen. Jag hade köpt två och ett halvt kilo finfin ryggbiff. Jag bankade köttet innan grillningen – jag bankar alltid innan jag grillar. Kanske jag var lite överambitiös, min framsida blev full med bitar av död ko, men man såg att jag tog uppgiften som grillmästare på allvar.

Sedan var det dags att lägga bitarna på gallret. Gallret visar sig vara alldeles för litet för två och ett halvt kilo kött, men jag löste det genom att stapla. Jag kunde hålla handen över glöden i max tre sekunder. Perfekt!

Något förvirrad av det runda locket på webergrillen stängde jag det, med tanken att tyskarna vet allt vad tyskar gör. Jag satt där på uteplatsen, inifrån i huset hörde jag att stämningen börjat stiga. Jag tittade misstänksamt på grillen. Jag tittade misstänksamt på temperaturmätaren. Jag hörde att Katrins engelska kompis hade kommit igång, hon skrattade gång på gång. Jag önskade hon istället skrattade åt något jag sagt. Jag tittade på grillen igen, jag tittade på temperaturen igen. Jag hörde att de där inne hade dukat fram grönsallad och den där potatissörjan jag köpt. Vin hade de också dukat fram, stämningen verkade stiga.

Jag bestämde mig för att glänta på locket till grillen. Enorma lågor slog upp. Jag slog igen locket och tog en klunk vin till. Jag vågade igen glänta på locket, lågorna var två meter höga. Jag bestämde mig för att rädda vad som räddas kunde, tog på mig grillvantarna (Marimekko) och lyfte av det brinnande köttet.

Lågorna från grillen antände den enorma trettio år gamla eternellen. Ett sprängmedelslager hade brunnit långsamt i jämförelse. Jag stod där med mina vantar, och med två och ett halvt kilo förkolnat oxkött i händerna och såg hur uteplatsen tog eld. Jag kände lukten av mitt eget brända hår. Som tur är slocknade branden lika snabbt som den börjat. Busken var borta, men i grillen glödde det stillsamt och muntert.

Först stod jag bara och tittade, sedan tog jag valhjänt av mig ena vanten och smakade på köttet. Trots att det var bränt på ytan var det faktiskt inte så illa. Jag gick in till de väntande gästerna, bränd, sotat, blodad, med en bricka full med svartbränt kött.